

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: JUDr. M. Š.
bytem P.,
zastoupen Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou,
se sídlem Praha 4, Paprsková 1340/10,

**proti
žalovanému:** Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 202017, č. j. MSP-931/2016-OSV-OSV/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Podáním ze dne 20. 9. 2016 žalobce požádal Obvodní soud pro Prahu 2 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), o informace, konkrétně o obsahu všech rozsudků, případně usnesení o schválení smíru, majících účinek pravomocného rozsudku, vydaných Obvodním soudem pro Prahu 2 o všech žalobách poškozeného J. Š., kterým se domáhal proti žalované České republice odškodnění za vazbu a nezákonné trestní stíhání.
2. Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 40 Si 442/2016, Obvodní soud pro Prahu 2 podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a podle § 4 písm. a) a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“), odmítl žádost žalobce v části znečitelnění chráněných informací v textu rozsudku č. j. 10 C 45/2012-50, spočívajících ve jménu a příjmení fyzických osob, datu narození, v údajích o bydlišti či místě pobytu a v údajích o majetkových, zdravotních a osobních poměrech.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 40 Si 442/2016.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 LZPS svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod stanoví, že musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. ÚS v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
5. Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Tato právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnost a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.
6. Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo a svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

7. Podle žalovaného je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Právním předpisem, kterým je v ČR realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je zákon č. 106/1999 Sb. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v § 14 a § 15 zákona č. 106/1999 Sb. Primární povinností povinného subjektu je poskytnutí informace v souladu se žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v LZPS a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v § 7 až § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy posoudit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména:

- osobní údaje (viz § 8a a § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a zákon č. 101/2000 Sb.),
- informace o soukromí (viz § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a § 84 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“),
- utajované informace (viz § 7 zákona č. 106/1999 Sb. a zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
- obchodní tajemství (viz § 9 zákona č. 106/1999 Sb. a § 504 NOZ),
- další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb.,
- další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů,

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytne. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Jestliže povinný subjekt odmítne žádost o poskytnutí informace byť jen v části, je povinen vydat o tomto odmítnutí rozhodnutí, které musí být řádně odůvodněno. Pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti se podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. použijí příslušná ustanovení správního řádu.

8. Žalovaný připomenul, že lhůta k podání odvolání činí dle § 83 odst. 1 správního řádu 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Tvrdil, že za řádně podané odvolání je možné považovat pouze žalobcovo podání ze dne 3. 11. 2016, ve kterém se žalobce omezil pouze na tvrzení, že pro anonymizaci jména a příjmení fyzických osob, a to zejména žalobce, nebyl dán důvod. Tyto své úvahy žalobce rozvedl v doplněném odvolání, avšak stalo se tak až po uplynutí zákonné lhůty k podání odvolání. Dle žalovaného je k doplnění odvolání přistupovat pouze jako k vyjádření účastníka v řízení dle § 36 správního řádu. To pak znamená, že doplněné odvolání je možné zohlednit při rozhodování o zákonnosti napadeného rozhodnutí, nikoliv však při rozhodování o správnosti takového rozhodnutí. Správnost totiž odvolací orgán zkoumá pouze co do námitek uvedených v odůvodnění odvolání doručeného v zákonem stanovené době.
9. Žalovaný pak přezkoumal předložený spisový materiál a prvostupňové rozhodnutí, načež uvedl, že opominutí uvedení „Vypraveno dne“ nemělo na zákonnost prvostupňového rozhodnutí vliv. Obdobně žalovaný posoudil námitku, podle které bylo prvostupňové rozhodnutí předáno k poštovní přepravě až následující den, než je uvedeno na rozhodnutí. Následně uvedl, že nad rámec výše formulovaného závěru má za vhodné vyjádřit se též k doplněnému odvolání. Uvedl, že námitky žalobce v doplněném odvolání se týkají především provádění anonymizace v poskytnutém rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti připomenul své dlouhodobě zastávané názory, podle nichž může, s ohledem na konkrétní okolnosti, docházet k omezení práva na informace, a to buď tak, že v požadovaném

rozhodnutí jsou znečitelněny údaje, které jsou z poskytnutí vyloučeny, nebo, vztahuje-li se důvod pro neposkytnutí na celý dokument, nezbyde než žádost odmítnout jako celek. K anonymizaci žalovaný přistupuje pouze u těch údajů, které jsou způsobilé napomoci identifikovat subjekt údajů. Dále je třeba mít na paměti, že ne všechny údaje splňující uvedenou podmínku jsou nutně údaje chráněnými. K tomu žalovaný odkázal na § 5 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. upravující výjimku z povinnosti poskytovat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů. V nyní posuzovaném případě však dle žalovaného ani jednu z těchto výjimek uplatnit nelze.

10. Dalším dlouhodobě zastávaným názorem žalovaného je, že právo na informace nezahrnuje automaticky právo na poskytnutí údajů, které identifikují účastníky řízení, svědky, či osoby poškozené. V každém konkrétním případě je nutné zkoumat, zda lze v dané věci shledat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí diskuze. Takovým případem by podle žalovaného mohla být situace, kdy osoby veřejně činné vystupují v soudním řízení v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon.
11. Žalobce v doplněném odvolání cituje odbornou literaturu, odborné rozsudky Krajského soudu v Praze a NSS, z nichž dovozuje, že jméno a příjmení nejsou osobní údaje, a proto by nemělo docházet k jejich znečitelnění. Žalovaný se s tímto názorem neztotožňuje, neboť má za to, že tato problematika není tak jednoznačná, jak žalobce naznačuje. Pojem osobní údaj je definován § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. jako jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů, přičemž platí, že subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže ho lze přímo nebo nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. To tedy znamená, že dokáže-li konkrétní údaj identifikovat subjekt údajů, popřípadě týká-li se určitý údaj osoby již identifikované, jedná se o osobní údaj. Nyní posuzovaný případ je pak zřetelnou ukázkou toho, že k identifikaci konkrétního subjektu mnohdy postačuje znalost pouze jména a příjmení, neboť i bez jiných údajů je zřejmé, o kterou fyzickou osobu se jedná. Žalovaný se proto se žalobcovým tvrzením nemůže ztotožnit.
12. Kromě toho žalovaný připomenul, že ačkoliv NSS ve svém rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, uvedl, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu není osobním údajem, sám NSS při poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. postupuje odlišně. Z jednotlivých odpovědí na žádost o informace, které jsou zveřejňovány na webových stránkách NSS, totiž vyplývá, že požádá-li žadatel o určité rozhodnutí NSS, je v souladu s § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odkázán na již anonymizované rozhodnutí zveřejněné na webových stránkách tohoto soudu. K tomu žalovaný odkázal například na informace poskytnuté dne 9. 5. 2017, či dne 26. 4. 2017.
13. Vysvětlení zdánlivého rozporu lze dle žalovaného nalézt v okolnostech jednotlivých případů. Ve věci rozhodnuté NSS rozsudkem ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148 je třeba za rozhodnou označit skutečnost, že žalobce požádal o kopii listu z knihy návštěv, kde byly uvedeny údaje o datu a času příchodu, jménu a číslu průkazu návštěv, hodnosti a příjmení policisty, za kterým návštěva směřuje, a o času odchodu. Toto jsou veškeré údaje, které by žadatel na základě své žádosti získal. S ohledem na obsah požadované kopie proto NSS uzavřel, že jméno a příjmení určité osoby není ve spojení s číslem jejího občanského průkazu osobním údajem. V případě poskytování soudních rozhodnutí je však situace

naprosto odlišná, neboť z odůvodnění jednotlivých rozhodnutí je možné zjistit podstatně více informací, na základě kterých je možné jednotlivé fyzické osoby ztotožnit. Proto měl žalovaný za to, že s ohledem na odlišné skutkové okolnosti jednotlivých případů není možné citovaný rozsudek NSS na situace, kdy se poskytují soudní rozhodnutí, aplikovat bez dalšího.

14. Dovolává-li se žalobce názorů Krajského soudu v Praze, nezbyvá žalovanému než připomenout, že ačkoliv tento soud ve svých rozhodnutích uvádí, že jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem, při poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. se tímto svým právním názorem neřídí. Žalovanému je z jeho rozhodovací činnosti známo, že požádá-li žadatel o poskytnutí rozhodnutí vydaného v trestní věci specifikované datem vydání a číslem jednacím, postupuje soud tak, že v poskytovaném rozhodnutí znečitelní jméno, příjmení, datum narození a bydliště obžalovaného. V rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti pak odkáže na § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že v daném případě je pro ochranu jména obžalovaného a dalších fyzických osob v tomto ustanovení zmíněných dán legitimní důvod.
15. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2008, č. j. 2 As 57/2008-84 obsahující varování NSS před nesprávným používáním soudní judikatury. NSS zde odkazuje na odbornou literaturu, podle níž „soudci přistupují k právním větám soudcovských precedentů jako k právním předpisům“. Dle žalovaného je tímto prizmatem třeba hledět na rozsudky Krajského soudu v Praze, týkající se jiných žadatelových věcí. V první řadě je třeba připomenout, že zajišťování jednoty a zákonnosti rozhodnutí spadá do pravomoci Nejvyššího soudu a NSS. Ustanovení § 29 zákona o soudech a soudcích pak stanoví okruh působnosti krajských soudů, z něhož rozhodně nelze dovozovat, že by jednotlivá rozhodnutí těchto soudů byla obecně závazná. Odkázat lze rovněž na čl. 95 odst. 1 a 89 odst. 2 Ústavy ČR.
16. Dále žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, v němž se tento soud vypořádal s námitkou, již zmiňuje žalobce, a sice že rozsudky jsou vyhlašovány veřejně. Pro úplnost žalovaný odkázal rovněž na komentářovou literaturu, konkrétně Rychetský, Pavel, Ústava České republiky, Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky: komentář 1. vydání Praha: Wolters Kluwer, 2015. ISBN 978-80-7478-809-3.
17. Podle žalovaného je třeba vzít i v potaz, že i když dotčený J. Š. vystupuje v tomto řízení jako žalobce, ve skutečnosti je osobou poškozenou, jež byla obviněna ze spáchání trestného činu znásilnění, ačkoliv bylo následně prokázáno, že tento čin nespáchal. Žalovaný vzal v úvahu, na co poukazuje žalovaný v doplněném odvolání, a sice že o tomto řízení informovaly veřejné sdělovací prostředky a že jméno žalobce žalovaný zveřejnil na svých webových stránkách. Nikdy však nebyly zveřejněny tak detailní informace, jako jsou obsaženy v žalobcem požadovaném rozhodnutí. Připomenul, že dle NSS, to že některé informace byly zveřejněny, nelze dovozovat, že by identita poškozeného a dalších dotčených fyzických osob neměla být nadále chráněna. Ba právě naopak, taková ochrana je o to více důležitá, když žalobce založil svůj nárok na zaplacení náhrady nemajetkové újmy za zásah do soukromého a osobního života, do jeho cti a dobré pověsti tím, že byl odsouzen za násilný trestný čin, což jak se žalobce snaží dokázat prostřednictvím řízení o odškodnění, značně ovlivnilo následný život nejen jeho, ale celé žalobcovy rodiny. Žalovaný tak měl ve shodě s prvostupňovým orgánem za to, že ochrana identity žalobce je nanejvýš vhodná a rozhodně nelze shledat veřejný zájem na jejím prolomení.

18. K aplikaci příslušných ustanovení Instrukce žalovaný uvedl, že Instrukce poskytuje toliko návod, jakým způsobem se například prakticky provádí anonymizace textů soudních rozhodnutí. Jestliže v určitém případě anonymizace na místě není, přirozeně tak není důvod postupovat podle § 6 odst. 6 a 7 Instrukce, přičemž žalovaný jiný než zákonem předvídaný postup ani není oprávněn nařizovat. Žalobce je bezesporu obeznámen se skutečností, že zavazující je pro účastníky řízení pouze výrok rozhodnutí. Sám totiž toto pravidlo ve svých podáních velmi často zdůrazňuje. V nyní posuzovaném případě však orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí odkázala na § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a na § 4 psím. a) a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., nikoliv na ustanovení Instrukce. Nelze tedy tvrdit, že by orgán I. stupně omezil žalobcovo právo na informace na základě interního předpisu.

II. Obsah žaloby a související vyjádření

19. V podané žalobě žalobce uvedl, že se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení.
20. Namítal, že žalovaný nesprávně a nezákonně v napadeném rozhodnutí uvedl, že pro rozhodnutí o odvolání je rozhodné pouze odvolání podané v zákonné patnáctidenní lhůtě a že k doplnění blanketního odvolání po této lhůtě nemusí být přihlíženo. Tento postup považoval žalobce za nezákonný. Uvedl, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) se na řízení podle zákona č. 106/1999 Sb. vztahuje jen v omezeném rozsahu stanoveném v § 20 odst. 4. Ze správního řádu přitom nevyplývá, že by chybějící důvody odvolání nebylo možno doplnit po uplynutí lhůty 15 dnů, když naopak v případě chybějících náležitostí odvolání by měl správní orgán účastníka řízení vyzvat k jejich odstranění. Žádná taková výzva učiněna nebyla.
21. Tvrdil, že nepodal blanketní odvolání, tj. odvolání, které by neobsahovala důvody, nýbrž odvolání odůvodněné. Tyto důvody žalobce v doplnění odvolání pouze rozvedl.
22. Dle žalobce údajné zmeškání lhůty pro uvedení důvodů odvolání je pro žalovaného pouhou záminkou, navíc nepravdivou. Žalovaný důvody odvolání znal a byl povinen přihlídnout k doplnění odvolání. Tím, že tak žalovaný neučinil, nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu. Tyto vady mají za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného.
23. Dále uvedl, že žalovaný nad rámec závěru, že není povinen přihlížet k doplnění odvolání, v napadeném rozhodnutí uvedl, „že má za vhodné vyjádřit se“ k němu, ale odmítl respektovat závěry odborné literatury a soudní judikatury k otázce rozsahu oprávnění anonymizace soudních rozhodnutí, k otázce výkladu pojmu osobní údaj a k otázce neaplikovatelnosti Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. j. 13/2008-SOSV-SP ze dne 24. 7. 2009 (dále jen „Instrukce“).
24. Nejzávažnější vadou řízení, mající za následek nezákonnost rozhodnutí, dle žalobce je, že z důvodu ochrany soukromí a osobních údajů na řízení zúčastněných osob došlo k anonymizaci rozhodnutí nad rámec toho, co bylo nutné, neboť v poskytnuté kopii rozsudku bylo anonymizováno i jméno a příjmení žalobce J. Š., ačkoliv samotné jméno a příjmení není osobním údajem. Uvedl, že se jedná o široce medializovaný případ a jméno a příjmení J. Š. zveřejnil žalovaný na svých webových stránkách, když se mu omluvil. To, že k omluvě došlo, bylo zveřejněno ve sdělovacích prostředcích i s komentářem žalovaného s uvedením jména a příjmení J. Š. a okolností případu, tj. o jaká trestný čin se mělo jednat.

Tvrdil, že zde není žádná odlišnost, která by odůvodňovala anonymizaci jména a příjmení v kopii rozsudku. Dle žalobce tak došlo k anonymizaci nad rámec toho, co bylo a je nutné a potřebné a není dána logika takového postupu. Poznamenal, že k uvedené otázce existuje četná judikatura správních soudů, kterou správní orgány odmítají vzít na vědomí, přestože jim je známa. To vše přesto, že z § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá zásada jednoty rozhodování.

25. Uvedl, že podstatou sporu je, že nikoliv všechny údaje bylo nutné anonymizovat, tedy že k částečnému odmítnutí žádosti o informace došlo zčásti nadbytečně. Tvrdil, že osobní údaje, které lze anonymizovat v kopiích rozsudků, jsou jiné údaje než jméno a příjmení. Podle ustálené judikatury totiž samotné jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem, který by byl schopen subjekt přímo či nepřímo identifikovat. Jméno a příjmení fyzické osoby není dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148 osobním údajem, chráněným podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.
26. Dále uvedl, že se správní orgán I. stupně zaštitil Instrukcí, která však není obecně závazným právním předpisem, nýbrž pouze interním předpisem, který nemůže být obecně závazný a podle něhož nelze rozhodovat o právech a povinnostech osob, které nejsou v podřízeném služebním nebo pracovním postavení vůči vydavateli takového předpisu.
27. Namítal, že se rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, na který se odvolává žalovaný v napadeném rozhodnutí, na danou věc nevztahuje, neboť skutkové a právní okolnosti projednávané věci byly jiné.
28. Konstatoval, že podle čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR je soudní řízení ústní a veřejné a rozsudek se vždy vyhlašuje veřejně. Za tímto účelem jsou plná jména a příjmení účastníků řízení nebo obžalovaných bez jakékoliv anonymizace soudem uveřejňována na seznamu jednání, vyvěšeném na dveřích jednací síně a v přehledu jednání, který je dostupný na webových stránkách žalovaného. K otázce, že zveřejnění jména a příjmení v elektronické databázi soudních rozhodnutí není nezákonným zásahem a je zcela ústavně konformní s právní úpravou ochrany osobních údajů, se výslovně vyjádřil např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013-68. K tomu žalobce dále odkázal na právní názor autorů publikace Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou, zejména na část II. 2.4, nazvaný „Nutnost, co nejširší dostupnosti judikatury a otázka její anonymizace“, a dále i na publikaci Jiné právo offline, konkrétně příspěvek „Přežije nás anonymizace?“ nebo „Anonymizační mánie stále žije“.
29. Uvedl, že otázkou, zda je nezbytné anonymizovat osobní údaje fyzických osob, jejichž jména a příjmení se uvádějí v pravomocných soudních rozsudcích, a pokud ano, tak v jakém rozsahu, se opakovaně zabýval Krajský soud v Praze např. v rozsudku ze dne 30. 3. 2009, č. j. 44 Ca 115/2008-79, ze dne 2. 10. 2008, č. j. 44 Ca 60/2008-55, ze dne 5. 12. 2008, č. j. 44 Ca 47/2008-76, ze dne 11. 5. 2009, č. j. 44 Ca 89/2008-52 a ze dne 25. 6. 2009, č. j. 44 Ca 101/2008-43. Právní názor soudu vyjádřený v těchto rozsudcích by tak měl být respektován. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2009, č. j. 44 Ca 153/2008-94, ze dne 22. 9. 2009, č. j. 44 Ca 43/2009-101, ze dne 27. 5. 2010, č. j. 44 Ca 48/2009-102, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 44 Ca 113/2009-95, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 44 Ca 121/2009-88 a konečně ze dne 16. 6. 2010 č. j. 44 Ca 141/2009-86. Ve světle těchto rozsudků měl žalobce za to, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 8a zákona č. 106/1999 Sb.

30. Namítal, že prvostupňový orgán nemohl postupovat s odkazem na Instrukci, neboť omezení práva na informace může být provedeno pouze zákonem, a jen je-li to nezbytné, z čehož vyplývá, že se tak nemůže stát interním aktem, který by tyto důvody rozšiřoval nad rámec zákona. Jakýkoliv podzákonný předpis musí být v souladu se zákonem a v jeho mezích a nemůže jakkoliv jinak upravovat meze, které zákon stanoví. Velmi problematický a za hranicí ústavnosti dle žalobce je pokus reglementace vztahů mezi státem a občanem za pomoci Instrukce. Zcela neústavní pak je, pokud takovým předpisem jsou takové vnější vztahy upraveny mimo rámec zákona, a dokonce s vědomým nerespektováním judikatury správních soudů k určité právní otázce, která je Instrukcí upravena v rozporu s ní. Tvrdil, že žalovaný při vydání Instrukce překročil, přinejmenším pokud jde o § 5 odst. 5 a § 6 odst. 7, meze své působnosti a pravomoci a zároveň je v této části Instrukce v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. a odporuje zákonu č. 101/2000 Sb.
31. K pojmu osobní údaj a k závěru, že jméno a příjmení v soudem poskytované kopii soudního rozhodnutí takovým osobním údajem není, vyslovil obdobné závěry i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2011-65, ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 84/2010-124. V těchto rozhodnutích se také Krajský soud v Praze zabýval otázkou aplikovatelnosti Instrukce. Uzavřel, že z rozsudků vyplývá, že Instrukce neměla být v této věci aplikována.
32. Upozornil, že žalovaný při vydání Instrukce postupoval v rozporu s čl. 2 odst. 3 a 4 a čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Poznamenal, že právo na informace je právem základním, zaručeným nejenom čl. 17 LZPS ale také čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Omezit toto právo tak lze, jen je-li tak stanoveno zákonem a jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost. Uzavřel, že v případě některých anonymizovaných údajů, jako je zejména jméno a příjmení žalobce J. Š. a některých dalších osob, např. svědků v kopii rozsudku však žádná z těchto podmínek splněna nebyla a proto zčásti došlo k odepření poskytnutí informace neoprávněně.
33. Podáním ze dne 28. 7. 2017 žalobce doplnil návrh na provedení důkazů, a to o odkazy na webové stránky, na kterých je případ justičního omylu na J. Š., jeho soudního sporu o odškodnění a jemu vyslovené omluvy ministrem spravedlnosti podrobně popsán s uvedením plného jména, příjmení a také fotografií. Tyto webové stránky označil žalobce jako důkaz. K důkazu žalobce dále navrhl, aby soud učinil dotaz na žalovaného, že skutečně došlo k odškodnění J. Š. a k vyslovení omluvy ministrem spravedlnosti za justiční omyl, a že byla v minulosti na webových stránkách žalovaného uveřejněna omluva s uvedením plného jména J. Š. a okolností případů.
34. V replice ze dne 27. 9. 2017 žalobce upozornil, že se žalovaný ve vyjádření nevyjádřil například k tomu, z jakého důvodu o žalobcově odvolání nerozhodl v zákonné lhůtě 15 dnů. Dle žalobce to svědčí o přístupu žalovaného k projednávání věci i k žalobci, vůči kterému žalovaný opakovaně porušuje zákon a počíná si šikanózně. Dále zopakoval některá svá tvrzení z podané žaloby a uzavřel, že se rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, kterého se žalovaný dovolává v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k podané žalobě, týká zcela jiných skutkových a právních okolností, a na nyní projednávanou věc nedopadá.

35. V replice ze dne 30. 11. 2020 žalobce zopakoval svá předchozí tvrzení, když opětovně poukázal na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148 a ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

36. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
37. Žalovaný upozornil, že sousloví „blanketní odvolání“ napadené rozhodnutí vůbec neobsahuje. Žalovaný se ohradil proti manipulativnímu způsobu zvolenému žalobcem v žalobě. Uvedl, že žalobcovo odvolání je strohým sdělením, které však obsahuje, v čem je spatřován rozpor prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo. V tomto rozsahu taky žalovaný žalobcovy námitky přezkoumával. K žalobcově námitce, podle které se nevypořádal s důvody v doplněném odvolání, odkázal na napadené rozhodnutí, z něhož je patrné, že tyto námitky zohlednil, a to při posuzování zákonnosti rozhodnutí správního orgánu. Žalobcovo tvrzení tak neodpovídá skutečnosti.
38. K premise žalobce, podle níž jméno a příjmení fyzické osoby nejsou osobní údaje, odkázal na § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. s tím, že žalobcovo tvrzení ve světle zákonné definice nemůže bez dalšího obstát. Žalovaný si je vědom, že některé správní soudy ve svých rozhodnutích dospěly k závěru, ze kterých žalobce opakovaně dovozuje, že jméno a příjmení nejsou osobním údajem. Podle žalovaného však není tato problematika tak jednoznačná. Žalobcem citovaná „ustálená soudní judikatura“ se v drtivé většině sestává z rozhodnutí Krajského soudu v Praze, a to výlučně senátu 44 Ca (respektive 44 A). Označit rozhodovací praxi jednoho soudního senátu jednoho krajského soudu za ustálenou judikaturu se tak jeví poměrně nadnesené. Nad skutečností uvedené v napadeném rozhodnutí odkázal na usnesení ÚS sp. zn. II. ÚS 516/02 ze dne 18. 12. 2002.
39. Dále konstatoval, že rovněž z prosté skutečnosti, že soudní rozhodnutí jsou vyhlášována veřejně nelze dovodit právo kohokoliv na zaslání písemného vyhotovení takových rozhodnutí či jejich částí. To ostatně vyplývá z nálezu ÚS sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010. Pro podporu svých názorů žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
41. Při ústním jednání, konaném dne 4. 12. 2020, setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
42. Soud neprováděl důkazy navržené žalobcem v podání ze dne 28. 7. 2017 (zprávy na webových stránkách www.idnes.cz a dotaz na Ministerstvo spravedlnosti), neboť má za to, že tyto důkazy byly navrženy k prokázání skutečností, které nejsou mezi stranami sporné. Konkrétně tyto důkazy navrhoval žalobce k prokázání skutečností, že došlo k justičnímu omylu, k následnému sporu o odškodnění a omluvě ze strany ministra spravedlnosti a že v těchto případech bylo jméno a příjmení dotčené osoby zveřejněno. Tyto skutečnosti však žalovaný nikterak nerozporoval.

43. Soud neshledal žalobu důvodnou.

44. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:

- Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
- Podle § 12 zákona č. 106/199 Sb. všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
- Podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
- Podle § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.
- Podle § 10 zákona č. 101/2000 Sb. při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.

45. Soud předně uvádí, že se nezabýval námitkami žalobce, podle kterých např. na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na napadeném rozhodnutí není uvedeno „Vypraveno dne“, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve stanovené lhůtě a že ve stanovené lhůtě nebylo rozhodnuto ani o stížnosti na nečinnost a o žádosti o přijetí opatření proti nečinnosti, neboť sám žalobce uvádí, že tyto vady neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za uvedené situace považuje soud nadbytečným se námitkami žalobce zabývat.

46. K námitce žalobce, podle které tím, že žalovaný nepřihlédl k doplnění odvolání, nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu, a s tím souvisejícími tvrzeními žalobce soud odkazuje na správní spis předložený žalovaným. Ze správního spisu mj. vyplývá, že podáním ze dne 3. 11. 2016, označeném jako „*Odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace*“, žalobce podal odvolání proti rozhodnutí ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 40 Si 442/2016. V odvolání žalobce tvrdil, že pro odmítnutí žádosti v části týkající se jmen a příjmení některých fyzických osob (zejména žalobce) nebyl dán důvod. Poznamenal, že podrobné odvolání učiní písemně do 10 dnů. Podáním ze dne 18. 11. 2016, označeném jako „*Doplnění odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace*“ (dále jen „doplněné odvolání“), žalobce doplnil své odvolání ze dne 3. 11. 2016. V doplněném odvolání žalobce zcela analogickým způsobem jako v podané žalobě rozporoval anonymizaci jména a příjmení J. Š.

47. Žalobce podáním ze dne 3. 11. 2016 podal řádné odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V podaném odvolání žalobce konkretizoval, v čem spatřuje nesprávnost tohoto rozhodnutí. Konkrétně žalobce sdělil, že nesouhlasí s odmítnutím žádosti v části týkající se jmen a příjmení některých fyzických osob (zejména žalobce), neboť k tomu nebyl dán důvod. Za situace, kdy z podaného odvolání vyplývá konkrétní skutečnost, ve které žalobce spatřuje nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, neměl žalovaný důvod k tomu, aby žalobce vyzval k doplnění odvolání. Ostatně žalobce sám avizoval, že odvolání doplní, což také učinil.
48. K tvrzení žalobce, že žalovaný nepřihlédl k doplněnému odvolání, soud odkazuje na napadené rozhodnutí, konkrétně na stranu 3 až 7. V této části napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval tvrzeními žalobce uvedenými v doplněném odvolání, přičemž žalobci sdělil, proč považuje tvrzení žalobce za nedůvodná. Ostatně žalobce právě důvody uvedené žalovaným v doplněném odvolání v podané žalobě rozporuje. S ohledem na výše uvedené tak napadené rozhodnutí neskýtá oporu pro tvrzení žalobce, že žalovaný nepřihlédl k doplněnému odvolání.
49. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak nemůže způsobit ani to, že se žalovaný vyrovnal s doplněným odvoláním nad rámec již formulovaného závěru. Za podstatné v této věci soud považuje to, že se žalovaný s tvrzením žalobce uvedeným v doplněném odvolání zabýval a žalobci sdělil důvody, pro které tato tvrzení nepovažuje za relevantní.
50. K tvrzení žalobce, že jméno a příjmení není osobním údajem, soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156. V uvedeném rozsudku NSS konstatoval, že „*Otázka, zda jednotlivec, jehož se informace týká, je, nebo není identifikovaný, tedy závisí vždy na okolnostech daného případu*“. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že otázka, zda jsou v projednávaném případě jména a příjmení osob v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 10 C 45/2012, osobním údajem, či nikoliv je nutno posoudit s ohledem na okolnosti projednávaného případu.
51. V projednávaném případě žalovaný provedl anonymizaci jména a příjmení osob (konkrétně žalobce v dané věci, poškozených osob a svědků) v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 10 C 45/2012 (dále jen „OSP sp. zn. 10 C 45/2012“). Tímto rozsudkem bylo žalobci přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí v trestní věci vedené Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou pod č. j. 2 T 365/92-246 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 7. 1993, č. j. 3 To150/93-264 (neoprávněné užívání cizí věci, vydírání, znásilnění). Z odůvodnění tohoto rozsudku mj. vyplývá, za jaký trestný čin byl žalobce v dotčené věci odsouzen a v případě jakého trestného činu byl zproštěn obžaloby. Dále jsou z rozsudku zřejmé okolnosti případu, za kterých byl žalobce odsouzen, případně zproštěn obžaloby, místo bydliště žalobce ve věci OSP sp. zn. 10 C 45/2012, některé skutečnosti popisující vzhled žalobce a jeho osobní, pracovní a rodinné poměry, jména a příjmení osob poškozených v trestní věci a jména a příjmení svědků, včetně jejich vztahu k dotčené osobě. V rozsudku OSP sp. zn. 10 C 45/2012 je pak podrobně rozvedeno, jaký vliv mělo odsouzení a výkon trestu na žalobce (zejména na jeho osobnostní stránku) a na jeho rodinu. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že z odůvodnění rozsudku OSP sp. zn. 10 C 45/2012 vyplývají informace, které jsou schopny jednoznačně identifikovat konkrétní fyzické osoby. Jedná se tak o jednoznačně určitelné subjekty. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že v kontextu rozsudku OSP sp. zn. 10 C 45/2012 jsou jména a příjmení

dotčených osob (žalobce ve věci OSP sp. zn. 10 C 45/2012, poškozených osob a svědků) osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.

52. Výše uvedené je v souladu s rozsudkem NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, ve kterém NSS dospěl k závěru, že jméno a příjmení fyzické osoby ve spojení s příběhem v trestním rozsudku jsou natolik konkrétní, že jde jednoznačně o osobní údaje identifikující jednotlivé osoby. Tento rozsudek považuje soud pro projednávanou věc za relevantní, a to přestože se v projednávaném případě přímo nejednalo o trestní rozsudek, ale o rozsudek civilní. Je tomu tak proto, že podstatná část civilního rozsudku spočívala v rekapitulaci trestních rozsudků a vlivu trestních rozsudků na žalobce ve věci vedené u OSP pod sp. zn. 10 C 45/2012. Soud tak neshledal žádný důvod, pro který by se měl od výše uvedeného rozsudku NSS odchýlit.
53. Pro úplnost soud doplňuje, že žalobcem namítaný rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148 nepovažuje za relevantní, neboť v uvedeném rozsudku NSS učinil závěr o tom, že jméno a příjmení není osobní údaj, při naprosto odlišných skutkových okolnostech od projednávaného případu. V žalobcem namítaném rozsudku NSS svůj závěr učinil v případě seznamu návštěv, kde bylo uvedeno toliko jméno, příjmení a číslo občanského průkazu. Tedy tyto osoby nebylo možno bez dalšího identifikovat, neboť nebyla známa jakákoliv bližší souvislost. V projednávaném případě je však z rozsudku OSP sp. zn. 10 C 45/2012 znám podrobně kontext celé věci, na základě kterého lze osoby z tohoto rozsudku jednoznačně identifikovat.
54. Námitku žalobce, že anonymizace nebyla v daném případě nezbytná, neshledal soud relevantní. Soud předně poukazuje na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 2/10, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že *„při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, které stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým“*.
55. V této souvislosti soud přisvědčil tvrzení žalovaného, že právo na informace nezahrnuje automaticky právo na poskytnutí údajů, které identifikují účastníky řízení, svědky či osoby poškozené, ale že je vždy nezbytné zkoumat, zda lze v dané věci shledat legitimní zájem, na tom, aby se staly součástí veřejné diskuze. Soud v projednávaném případě neshledal legitimní zájem na zveřejnění jmen a příjmení osob z rozsudku OSP sp. zn. 10 C 45/2012. Předně tyto osoby nejsou osobami veřejně činnými. Do rozsudku OSP sp. zn. 10 C 45/2012 se jména a příjmení těchto osob dostala v důsledku předchozích nezákonných rozhodnutí soudů. Jinými slovy jména a příjmení žalobce, poškozených osob a svědků byla v rozhodnutí OSP sp. zn. 10 C 45/2012 uvedena bez vlastního zavinění těchto osob. Za uvedené situace soud dospěl k závěru, že převažuje zájem těchto osob na ochraně jejich soukromí a osobnosti před zájmem veřejnosti na zjištění jejich totožnosti.
56. V této souvislosti soud rovněž poukazuje na § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., ve smyslu kterého je citlivým údajem údaj o odsouzení za trestný čin. Jestliže je údaj o odsouzení za trestný čin údajem, který požívá zvláštní, respektive vyšší ochrany oproti obecným osobním údajům, musí toto platit tím spíše za situace, když soud následně dospěje k závěru, že rozhodnutí o odsouzení za trestný čin bylo nezákonné.
57. Navíc je dle náhledu soudu nutno přihlédnout i k tomu, že poskytnutí rozsudku OSP sp. zn. 10 45/2020 v anonymizované podobě nemělo žádný vliv na srozumitelnost tohoto

rozsudku. Jméno a příjmení žalobce ve věci vedené u OSP pod sp. zn. 10 C 45/2012 je pak žalobci v této věci známo (viz podaná žaloba). Za této situace není soudu zřejmé, jak mohl být žalobce dotčen na svém právu na informace, respektive v čem toto dotčení žalobce spatřuje.

58. K poukazu žalobce na skutečnost, že soudní řízení je ústní a veřejné a rozsudek se vyhláší vždy veřejně a že za tímto účelem nejsou jména a příjmení účastníků řízení anonymizována, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166. V uvedeném rozsudku NSS konstatoval, že *„čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlášení rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací, v tomto rozsudku obsažených. Jestliže totiž smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlášení rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva, nelze z toho fakticky dovozovat, že by tyto rozsudky měly sloužit současně i třeba jako prostředky ke skandalizaci či dehonestaci dotčených osob“*. Zdejší soud si je vědom skutečnosti, že uvedené závěry NSS vyslovil v případě postihu advokáta, nikoliv v případě poskytování informací. Nicméně s ohledem na to, že NSS tyto závěry vyslovil obecně ve vztahu k potřebě chránit osobní údaje dotčených osob, soud nenašel žádný důvod se od těchto závěrů v projednávaném případě jakkoliv odchýlit. Pouhá skutečnost, že osobní údaje byly zveřejněny v rámci soudního řízení, nezbavuje tyto údaje ochrany do budoucna.
59. K tvrzení žalobce, že se jednalo o široce medializovaný případ, včetně odkazu žalobce na omluvu žalovaného na jeho webových stránkách soud ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25 uvádí, že ke konzumaci zájmů na ochranu osobních údajů nedochází v důsledku zveřejnění některých osobních údajů médii. Dalším zveřejňováním osobních údajů by mohlo docházet k viktimizaci osob zasažených spácháním trestného činu. Pokud jsou v médiích dostupná jména a příjmení odsouzeného, poškozených a svědků z nezákonných rozsudků soudů, včetně celého kontextu trestní věci, může kdokoliv tyto informace jednoduše propojit a získat tak ucelený přehled nejen o kauze, ale i o osobách v ní vystupujících.
60. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, týkající se nezákonnosti Instrukce. Obecně lze přisvědčit tvrzení žalobce, že jde o vnitřní akt, který nemůže mít přednost před obecně závaznými předpisy. Nicméně povinnost anonymizovat jméno a příjmení žalobce v rozsudku vedeném u OSP pod sp. zn. 10 C 45/2012, včetně jména a příjmení osob poškozených a svědků tak, jak k tomu došlo v projednávaném případě, vyplývá z § 12 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 8a tohoto zákona a § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. V tomto směru tak není Instrukce v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. Námitka žalobce tak není relevantní.
61. Pokud pak jde o rozsudky Krajského soudu v Praze, na které žalobce v podané žalobě poukazoval (např. č. j. 44 Ca 115/2008-79, č. j. 44 Ca 60/2008-55, č. j. 44 Ca 47/2008-76, č. j. 44 Ca 89/2008-52, č. j. 101/2008-43, č. j. 44 Ca 153/2008-94, č. j. 44 Ca 43/2009-101, č. j. 44 Ca 48/2009-102, č. j. 44 Ca 113/2009-95, č. j. 44 Ca 121/2009-88 a č. j. 44 Ca 141/2009-86, č. j. 44 A 73/2010-112, č. j. 44 A 75/2011-65, č. j. 44 A 84/2010-124), případně žalobcem avizované publikace a články (např. Judikatura a právní argumentace, Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou, Jiné právo offline, Anonymizační mánie stále žije) soud nepovažuje tyto rozsudky, případně publikace a články za relevantní, a to vzhledem k existenci rozsudků nadřízeného soudu. NSS se již zabýval problematikou anonymizace jména a příjmení osob, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, za jakých podmínek je nutno tyto údaje anonymizovat. Zdejší soud pak v projednávané věci upřednostnil závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

NSS, jako sjednotitele judikatury, před závěry krajského soudu, případně před odbornými publikacemi a články, a to při současném přihlédnutí ke konkrétním okolnostem projednávaného případu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
63. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. prosince 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu